

PREDICĂ LA DUMINICA A VII-A DUPĂ RUSALII

Despre clevetire

Și fiind scos demonul, mutul a grăit! (Matei IX, 33)

Frați creștini,

Doi orbi și un mut îndrăcit, spune Sfânta Evanghelie de astăzi, au fost vindecați de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Cei doi orbi strigau în urma lui și ziceau: „**Miluieste-ne pe noi, Fiul lui David!**”. Iisus le-a zis: „**Credeți că pot să fac Eu aceasta?**”. „**Da, Doamne!**” – au răspuns ei. Iisus S-a atins de ochii lor și le-a zis: „**După credința voastră, fie vouă!**”. Și îndată li s-au deschis ochii.

Încă o dată auzim de o credință puternică și neclintită la acești doi orbi, întocmai ca la sutașul cu sluga bolnavă sau ca la femeia cananeeancă. Credința acestor doi orbi a fost mare, fără îndoială, și din adâncul sufletului și al trupului. Au crezut cu mintea, cu inima și cu sufletul, de aceea, s-au tămădui pe loc de la Doctorul Cel Mare, Iisus Hristos.

Cei doi orbi, în înțeles duhovnicesc, mai închipuie sufletul și trupul. Fericit este creștinul care crede cu toată ființa sufletului și a trupului în Dumnezeu și în existența lucrurilor nevăzute și nefericit este omul chiar în lumea aceasta, care nu poate să creadă în Dumnezeu și în existența vieții veșnice; căci astfel de om este ca un orb pe care îl conduce un alt orb, și așa cad amândoi în prăpastie.

Când mintea omului este întunecată și tot trupul lui pățimaș, vai de sufletul acela. Când sufletul este condus de un trup pățimaș și orbit de poftă și păcate, cad amândoi în prăpastia iadului. Dacă cei doi orbi n-ar fi crezut amândoi, nu s-ar fi vindecat, sau s-ar fi vindecat numai cel ce a crezut nestrămutat.

Când omul este orbit la suflet și la trup de fel de fel de păcate, un astfel de om este un sclav al păcatului, pe care-l auzi gemând sub greutatea patimilor. Tot trupul și sufletul lui este legat în lanțuri și nu poate să facă nici o mișcare spre bine. De aceea, îi vedem și auzim pe mulți zicând că au încercat, dar nu pot să se lase de păcate, de băutură, de femei, de jocuri, de înjurat și drăcuit și de multe alte patimi.

Un astfel de om nu poate spune un cuvânt despre Dumnezeu, el nu poate face nici cea mai mică rugăciune. Este mut, fiindcă demonii îl stăpânesc. Sunt mulți care au îmbătrânit și nu știu nici rugăciunea domnească pe care ne-a lăsat-o însuși Domnul Hristos – Tatăl nostru. Un

astfel de om, care nu știe această rugăciune, este mut și nu-și poate deschide gura să-l cânte lui Dumnezeu și să-I mulțumească pentru binefacerile Lui.

Un astfel de om este un mut, întocmai ca cel din Evanghelia de astăzi, și nu se va lumina, nu va putea vorbi și cânta lui Dumnezeu până nu vor ieși demonii patimilor din el. Mulți au îmbătrânit și, odată cu ei, au îmbătrânit și demonii patimilor și ai păcatelor cu ei. O viață întreagă au hrănit ei acești demoni cu poftele și păcatele iar acum le e greu să se lase de ei.

Iisus Hirstos, prin puterea Sa dumnezeiască, a dezlegat limba unui mut și l-a făcut să poată vorbi și a redat vederea celor doi orbi. Dar, zadarnic voia El să închidă gurile celor doi orbi, căci aceștia răspândiră vestirea vindecării lor, în tot ținutul acela. Ei făceau însă un lucru bun, căci vesteau minunea vindecării lor de către Fiul lui David, Fiul lui Dumnezeu. Pentru această recunoștință a lor și-au mântuit sufletele, pentru că au făcut ceea ce trebuia făcut.

Așa ar trebui să facem și noi, pentru multele binefaceri pe care le primim de la Dumnezeu. Majoritatea creștinilor, însă, mai ales femeile, nu au nici o dezvinovățire atunci când nu-și înfrânează gura, dând la iveală și vorbind despre metehnele semenilor lor, ca să le strice bunul nume. Acest obicei urât este păcatul clevetirii, despre care vom vorbi astăzi.

De mare trebuință este să ne oprim asupra acestui păcat, pentru că clevetirea este năravul cel mai des întâlnit în lumea noastră. Acest păcat iese din gura oamenilor păcătoși ca un focar de infecție pentru suflet și trup. Știm că nu toată lumea fură sau desfrânează dar, credem, că nu greșim dacă spunem că aproape toți clevetesc. Mari și mici, bărbați și femei, la sate și la orașe, aproape toți vorbesc de rău pe alții, toți clevetesc.

Clevetirea crește ca o buruiană, năravul acesta este atât de primejdios, fiindcă în ochii lumii pare a fi cel mai ușor păcat. Ascultați, însă, câte urmări nenorocite are acest păcat. A cleveti, a defăima sau a ponegri înseamnă a te face judecător fratelui tău, aproapelui tău.

Dând în vileag scăderile aproapelui, murdărindu-i numele bun, osândindu-l, din invidie, din ură sau din simplă plăcere, clevetitorul se otrăvește singur. De exemplu, spun unii, mai ales femeile: „Știi ce am auzit despre Stan? Că în fiecare zi își bate nevasta. Și închipuie-ți, dragă, că și Bran se îmbată mereu; și-am să-ți mai spun ceva, dar să rămână vorba între noi, vecinul nostru este un zgârcit de n-are pereche!”. Sau altele și mai grave: „Ce te mai duci dragă la biserică? Știi ce a făcut popa, preoteasa cu copiii lor?”. Și începe să-i clevetească câte a auzit și ea de la altă clevetitoare, cu născociri, exagerări, sau adevăruri spuse numai pe jumătate. Aceasta este meseria clevetitorului ca și a diavolului. Că și diavolul clevetește și pârăște pe toți creștinii la Dumnezeu. Așa spune Sfânta Scriptură.

După ce ne învață el, spurcatul, să facem toate relele, ne prinde și scrie în cărțile lui păcatele și răutățile pe care tot el ne-a învățat să le facem și, apoi, dă fuga la Dumnezeu și ne

părăște: „la să vezi, Doamne, ce fac creștinii Tăi!”. Și spune și citește toate păcatele pe care le facem. Așa și clevetitorul.

Când defăimăm pe cineva, nu ni se pare că facem vreun rău, căci zic unii că fac doar puțin haz ca să treacă timpul și să mai râdă câte puțin. Iată, însă, ce ne spune Sfânta Scriptură, care ne arată clar că ne înșelăm cumplit. Dușmanii prorocului Ieremia, citim în Vechiul Testament, se sfătuiau împotriva lui, zicând: „**Haideți să-l ucidem cu vorba!**”. În *Pildele lui Solomon* citim că „**limba clevetitorului este asemenea unei săgeți sau săbii ascuțite**”, iar Apostolul Iacob spune că „**limba clevetitorului este plină de otravă de moarte**”. Într-adevăr, ca niște săbii sunt limbile cele învenitate ale clevetitorilor.

Cine ar putea spune câte nenorociri, câte certuri și mâinii, câtă tulburare între oameni, câtă vrajbă și dușmănie între vecini, între soți, între părinți și copii, între maici și surori, între preoți și credincioși, câte divorțuri, câte crime și câtă suferință după acest păcat al clevetirii?! Câtă lume nu s-a certat și nu s-a omorât tot din cauza acestui păcat. O femeie bătrână, bătută și alungată de acasă, spunea cu șiroaie de lacrimi că bărbatul ei o alungă și nu poate să o sufere că i-a spus lui cineva că ea ar fi greșit cu cineva la tinerețe.

Vedeți, după atâția ani de căsnicie, tocmai acum s-a găsit o gură clevetitoare ca să le strice pacea și liniștea la bătrânețe. Dar, femeia aceasta plătea acum, la bătrânețe, păcatul clevetirii făcut de ea la tinerețe, căci întocmai pârâse și ea pe o vecină a ei la bărbatul acesteia că îl înșeală, din care cauză aceia se certau și au ajuns, până la urmă, la divorț. Iată, deci, să nu ne jucăm cu păcatul clevetirii, căci vedem cum a plătit această femeie cât de târziu, tocmai la bătrânețe. De aceea, și dracii au așezat acest păcat, al clevetirii, la prima vamă.

Știți că sunt 24 de vămi în văzduh; la prima vamă sunt oprii clevetitorii și bârfitorii, toți vorbitorii de rău. Aici sunt întrebați de toate vorbele putrede, de toate bârfele și, dacă cineva ar ascunde ceva, le arată scris în catastifele lor, chiar și ora când le-au făcut, căci diavolii scriu imediat ce ne-a ieșit din gură, vorba grăită de rău. Iată de ce Cartea Sfântă nu ne dă voie să facem nici glume, pentru că nici acestea nu sunt bune.

Ascultați acum câte rele și câte nenorociri pot ieși din păcatul acesta al clevetirii. Prin acest păcat poți răpi cinstea omului, poți băga pe cineva la pușcărie sau poți lua viața cuiva. Mulți, din cauza păcatului clevetirii, a pârâciunilor, au fost dați afară din serviciu sau din vreo funcție oarecare. Multe femei cinstite au ajuns la depărțire cu soții lor, fiindcă cumnatele sau rudele au clevetit-o la bărbat, spunând că nu e bună de nimic și s-o lase. Așa ajung copiii pe drumuri, plângând amărâți din cauza acestui păcat. Mulți clevetitori vorbesc de rău pe ucenicii Domnului, pe preoți, pe propovăduitorii care vestesc Cuvântul Adevărului.

Aproape toți au suferit mult de pe urma acestui păcat, așa cum am văzut că au suferit Sfinții Apostoli și, îndeosebi, Sfântul Ap. Pavel. Un adevărat dezastru sufletească fac clevetitorii în ogorul Domnului, iar diavolul culege mari și bogate roade. Exemple avem destule din Sfânta Scriptură și din *Viețile sfinților*. Sfinții Apostoli erau clevetiți de păgâni la împărății acestora de pe vremea aceea, cărora le spuneau că răzvrătesc poporul și învață lumea o religie care lucrează contra legilor împărătești.

Majoritatea creștinilor care făceau minuni erau pârâți la mai-marii cetăților că săvârșesc aceste minuni prin vrăjitorii, și nu cu ajutorul lui Dumnezeu. Așa am văzut în Sfânta Evanghelie de astăzi că poporul se mira de aceste minuni pe care le făcea Iisus, iar cărturarii și fariseii ziceau că cu domnul demonilor scoate pe demoni. Hulă grozavă împotriva lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt, hulă fără de iertare, de aceea nu au putut să primească iertare și se află în fundul iadului toți acei clevetitori și bârfitori.

În vremea Sfinților Apostoli vedem cum clevetitorii erau crezuți de toată lumea, iar creștinii nu numai că nu era crezuți, ci erau dați la chinuri îngrozitoare. O mulțime de clevetitori avea și Sfântul Ap. Pavel, care vorbeau urât la adresa lui, aducându-i calomniile grozave, ca nimeni să nu-l mai creadă niciodată. Aceasta s-a întâmplat multor vestitori ai Evangheliei, căci vorbele pline de veninul urii îndreptate împotriva lor îi făcea pe mulți să se clatine din credință și chiar să cadă pentru totdeauna în pierzare sufletească.

Sunt atâtea guri pornite împotriva adevărului, atâtea guri mincinoase, dar Dumnezeu le-a astupat pe toate, căci mulți s-au îndrăcit, a intrat necuratul în ei și i-a chinuit; aceasta este îngăduit de Dumnezeu ca să plătească cu chinuri grozave și să se mântuiască poate și ei, până la urmă. Diavolul a băgat de seamă că mult câștig îi aduce limba clevetitorului. Să fiți atenți și niciodată să nu dați crezare clevetitorilor, căci mulți și-au pierdut sufletul pentru că au crezut vorbele lor cele măgulitoare. Chiar dacă n-a reușit să dărâme pe cineva, vrăjmașul sufletelor noastre se mulțumește dacă ne-a făcut să ne îndoim în credință și să ne răcim de unele persoane care ne-ar fi putut ajuta. Nu se poate spune prin cuvinte ce grozav este păcatul acesta al clevetirii.

Așa după cum ați auzit, că la prima vamă sunt opriți clevetitorii și toți vorbitorii de rău, ascultați acum din *Viețile sfinților* despre Sfânta Cristina fecioara. Această sfântă a murit la 32 de ani, după o viață plină de sfințenie. Când a fost adusă în biserică, ca să i se facă slujba înmormântării, a fost așezată într-un coșciug deschis în mijlocul bisericii și un mare număr de credincioși se rugau pentru sufletul ei, așa cum este obiceiul la înmormântare. În timpul cântării „Cu sfinții odihnește, Hristoase sufletul adormitei roabei Tale...”, moarta se ridică din sicriu și zbură ca o pasăre spre tavanul bisericii, așezându-se pe un baldachin. Văzând aceasta, lumea

a fugit de frică afară, rămânând lângă coșciug numai o soră a ei, mai mare, și preotul. Aceștia au rugat-o pe sfânta Cristina să coboare. Ea ascultă glasul preotului, coborî ca un fulg de zăpadă și, împreună cu sora ei, se duse acasă, unde povesti la toată lumea care se adunase acolo următoarele: „Când se despărți sufletul meu de trup, fusei înconjurată de o mulțime de îngeri care mă duseră într-un loc întunecos și groaznic. Era acolo mulțime de suflete în chinuri și suferință pe care nici o limbă de om nu le poate descrie cu amănuntul. Pentru cei ce sufereau m-a cuprins mare milă, mai ales când am văzut unele femei de la noi din sat care muriseră de curând și care în viață erau foarte glumețe, râzătoare, bârfitoare și clevetitoare.

Văzându-le în ce stare de plâns se află, am întrebat ce loc este acesta și mi s-a spus că este iadul. Sufletele acelea erau chinuite de demoni în felul următor: pe unele le agățau de limbi în niște cârlige, ca pe vite la măcelărie, la altele le turnau spurcăciuni în gură, la altele smolă fierbinte și fel de fel de chinuri grozave. Umblau printre ele șerpi mari, se încolăceau pe ei și-i strângeau foarte tare, încât răcneau ca vitele la abator, iar pe gură, din nas și pe urechi le ieșeau viermi.

Nu am mai putut suferi să văd acele chinuri îngrozitoare și am fost dusă imediat înaintea tronului ceresc. Aici am fost întrebată dacă mi-a fost milă de sufletele acelea din iad. Eu am spus cu lacrimi că mi-a fost tare milă și mi s-a spus că mila aceea a fost de la Dumnezeu ca, venind eu în lume, iarăși să mărturisesc și să spun că acolo, în iad, cele mai multe suflete se chinuiesc din cauza limbii neînfrânate.”

Această sfântă a mai trăit 42 de ani printre păcătoși, aici, pe pământ, și cu lacrimi îi învăța pe toți și îi sfătuia să se lase de bârfire, de clevetire și de tot felul de păcate. Ziua îi învăța, iar noaptea fugea spre păduri, în locuri sălbatice, să se roage și să plângă pentru ei. Mulți martori oculari ai faptelor ei fiind cuprinși de frică, s-au convertit și și-au schimbat viața. Unii s-au retras prin mânăstiri și s-au călugărit, iar alte fete tinere și-au închinat viața lui Dumnezeu păzindu-și fecioria și limba de la clevetiri și bârfiri.

Frate și soră creștină, când ai ceva pe fratele tău muștră-l în față că e mai bine. Dar și mai bine este să urmezi învățătura Domnului Hristos: **„Felul vostru de vorbire să fie ce este da, da, și ce este nu, nu. Ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău.”** Vorbirea creștinului nu trebuie să fie nici poruncitoare, ca la slugi, nici cu dispreț, nici cu lingușiri măgulitoare, nici cu aroganță. Ci, fiecare să sfătuim pe fratele nostru cu smerenie și cu dragoste, fiindcă păcatele clevetirii și bârfirii ies din mândrie, din invidie, din lene și răutate.

Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne poruncește zicând: **„Feriți-vă să nu defăimați”**, iar în altă parte zice: **„Nu judecați, ca să nu fiți judecați”**. Undeva, într-o carte numită „Prolog”, scrie cum a văzut un sfânt părinte un suflet care a fost dus de îngeri în fața Domnului Hristos. Acesta

era plin de tot felul de păcate, dar numai păcatul acesta al clevetirii, al judecării nu-l făcuse niciodată. Atunci Dreptul Judecător văzând că toată viața lui nu a judecat pe nimeni i-a zis: „Întrucât n-ai judecat pe nimeni, nici eu nu te judec, așa după cum am spus în Evanghelia Mea; luați-l și-i deschideți porțile raiului”.

Tot în acea carte se mai spunea de un suflet care făcuse multe fapte bune: postea, se ruga, făcea închinăciuni, făcea metanii fără număr, dar, ce folos, că nu ținea seama de rugăciunea aceasta scurtă a lui David: **„Pune, Doamne, strajă gurii mele și ușă de îngădire împrejurul buzelor mele!”**. Acest suflet era întotdeauna cu clevetirea în gură bârfea și judeca pe toți, ca și cum numai el era bun pe fața pământului. Când a ajuns în fața judecății, a fost osândit de Domnul Hristos cu cărturarii și fariseii și cu toți cei ce L-au răstignit pe Domnul Hristos.

Să luăm aminte, fiindcă această cădere este mare, să ne vedem de păcate noastre, să smulgem buruienile și spinii din propria noastră grădină să nu purtăm noi grijă de ceea ce se petrece în grădina vecinului, căci Dumnezeu, Care știe inima fiecăruia, va cumpăni drept la ziua judecății. Până atunci suntem cu toții aici, în noaptea acestei vieți, în întunericul cel greu al ispitelor de tot felul. Creștinii noștri au ajuns într-o stare de plâns; se războiesc unii împotriva altora în diferite chipuri. Au făcut limba praștie și aruncă cuvinte grele unii împotriva altora prin clevetire și bârfire.

În războaiele care au trecut s-a întâmplat ca, din cauza întunericului nopții, să se războiască soldații între ei, din diferite unități. Așa a ajuns să se lupte frate cu frate de aceeași naționalitate, neștiind ce fac, și abia cu răsăritul soarelui ieșea la iveală cumplita greșală. Această întâmplare adevărată are un înțeles adânc sufletesc pentru noi creștinii.

Oare, noi cei de astăzi nu facem tot așa! Nu ne războim unii împotriva altora în noaptea invidiei și a urii de frați? Nu lovesc și nu omoară cu pietre bârfitoare frate pe frate, român pe român, încât străinii râd de noi?! Nici o naționalitate nu este ca noi neunită în credință și dragoste. Situația aceasta se găsește și în familii; vedem părinți care distrug căminul copiilor lor prin fel de fel de vorbe nechibzuite. Nu mai vorbim de războiul crâncen ce se dă între creștini, în toate privințele. Vedem în viața creștinilor noștri de astăzi cum mulți nu se mai țin de neamuri, se urăsc și se dușmănesc, se judecă și ajung la omor.

Abia la sfârșitul vieții va vedea fiecare și vor plânge cu amar cumplitul păcat în care au trăit. Când pe norii cerului va răsări soarele Iisus Hristos și se va face ziuă, atunci în zadar vor mai căuta îndreptare, căci nu vor mai putea face nimic. E momentul cel mai potrivit să lăsăm această armă diabolică a clevetirii, a bârfirii, a vorbelor îndoielnice și să strigăm și noi din întunericul lumii acesteia ca cei doi orbi din Evanghelia de astăzi, zicând: **„Miluiește-ne pe noi,**

lisuse, Fiul lui David, scapă-ne pe noi de orbirea aceasta sufletească, Fiule al lui Dumnezeu, căci nu mai putem suporta întunericul acestor păcate și luminează-ne ochii sufletului, ca să vedem și noi frumusețea feței Tale, lumina Evangheliei Tale”.

Dar, pentru că veni vorba de mutul din care a ieșit demonul, să vorbim acum puțin de gura lumii de astăzi de care se folosește demonii iadului în diferite feluri pentru pierzarea sufletului celor care vor să se întoarcă la Dumnezeu. Dacă clevetitorii deschid cu limba lor ușile iadului și ajung în cele mai cumplite chinuri, nici cei ce ascultă de ei nu au altă soartă, pentru că și ei ajung în același loc de jale și de plâns – în iad.

Așa cum Lucifer a greșit și a căzut în prăpastia iadului, trăgând după el pe toți îngerii care au ascultat de el, tot așa se întâmplă și cu creștinii noștri, care slujesc păcatul acesta al clevetirii și ascultă de clevetitori. De aceea, este și o vorbă bătrânească, care spune că gura lumii n-o astupă decât pământul. Se observă în lume că, cu cât unii oameni sunt muți pentru Dumnezeu, pentru biserică și cele sufletești, pe atât sunt de vorbitori, bârfitori și hulitori de aproapele. De toate acestea spune Sfântul Ap. Pavel că vom da seama înaintea lui Dumnezeu.

Se povestește într-o carte veche că un tată și cu fiul său se duceau la târg să vândă un măgar. Tatăl și fiul mergeau pe lângă măgar, pe jos, până când s-au întâlnit cu niște oameni care i-au luat în primire zicându-le: „Ce oameni proști, își rup încălțăminte și picioarele ca să nu strice potcoavele măgarului!”

Atunci, tatăl se suie pe măgar și plecă. Curând se întâlnește cu alți călători care îi luară iar cu gura zicându-le: „Ce tată fără pic de inimă, uite, că nu are milă de copilul lui, îl lasă, sărmanul, să bată drumul pe jos!”. Tatăl coborî și sui pe măgar pe copilul său. Se întâlniră cu alți călători. Văzându-i, aceștia spuseră: „Poftim! Se mai cheamă aceasta creștere bună? Iată bătrânul merge pe jos iar fiul său călare pe măgar”.

Ce-i de făcut, măi, cu oamenii aceștia? – zise tatăl. Se suiră amândoi pe măgar, cu nădejdea că vor astupa gura lumii. Da, de unde, abia făcură câțiva pași și alți oameni pe care-i întâlniră ziseră: „Ia, uitați-vă, ce oameni tirani, două matahale de oameni sănătoși merg călare pe un biet măgăruș.”

„Ascultă, măi fiule, zise tatăl, cu oamenii aceștia nu o scoatem la căpătâi. Hai să mai încercăm una”. Coborâră amândoi de pe asin, luară o prăjină de lemn și, legând măgarul de câte două picioare, îl ridicară în spate și porniră cu el la drum. Când se întâlniră cu alți călători, aceștia începură să râdă ca de niște nebuni fără să se mai poată opri. Văzând că nu e chip, de supărare, omul nostru a trântit măgarul într-un râu și s-a întors acasă fără el, ca să scape de gura lumii.

Această istorioară ne arată ce pățește omul când se ia după gura lumii. Gura lumii este pusă în slujba diavolului; gura lumii se amestecă și în mântuirea sufletului. Gura lumii e cea dintâi armă pe care o ridică diavolul împotriva mântuirii unui suflet. Îndată ce te lași de răutăți și apuci pe calea Domnului, gura lumii nu te mai scoate din ținut, smintit, habotnic, fanatic, mironosiță, pocăită, sectantă și multe alte vorbe inspirate de duhul cel necurat.

Oriunde se hotărăște un suflet pentru Dumnezeu, acolo aleargă și gura lumii, și te miri de unde scoate atâtea răutăți și te miri și de oameni cât de ușor se lasă convinși de răutățile ce vin din gura lumii. Dar să nu ne mirăm prea mult, pentru că gura lumii, de fapt, e gura diavolului. Oamenii ascultă de gura aceasta mai mult decât de Sfânta Biserică, de sfintele cărți, de Sfânta Evanghelie, de Cuvântul lui Dumnezeu.

E destul să spună gura lumii despre un preot că a făcut cine știe ce greșeală mică, căci diavolul scoate până la urmă acea mică greșeală într-una vrednică de condamnat la moarte. E de ajuns să se condamne într-o biserică toate păcatele și lucrurile diavolului, că îndată gura lumii spune că acea biserică nu e ortodoxă ci sectantă. Iată, așa au ajuns creștinii noștri de întunecați, mai rău ca orbii din Evanghelia de astăzi. Ei nu văd un păcat în a trăi necunecat; nu găsesc că e păcat avortul, nu găsesc că e un păcat să mergi la vrăjitoare, să te îmbeți sau să fumezi.

Îndeosebi, dacă spui că e păcat să te îmbeți, să fumezi, să te ții de tot felul de petreceri și câte altele, imediat gura lumii spune că aceasta e învățătură sectantă, fiindcă numai sectanții nu se îmbată, nu fumează și nu dansează. Prin urmare, ca să fii creștin ortodox, trebuie neapărat să te ții de aceste păcate și să le faci mereu că iartă Dumnezeu.

Așa s-a întâmplat cu un băiat tânăr care, având servicii într-un oraș mare, a apucat pe căi rele, așa cum se întâmplă cu mulți tineri. Băiatul se îmbăta, fuma și înjura. Cineva l-a adus la biserică și atât de mult i-a plăcut că s-a hotărât să termine cu toate relele. Dar, într-un concediu, s-a dus câteva zile pe-acasă. Acolo a povestit cu dragoste că el merge la biserică în fiecare duminică, că s-a lăsat de păcate și se simte bine și liniștit. Cum a auzit tatăl lui, i-a spus că s-a rătăcit și că se spânzură dacă el se mai duce la biserică. Băiatul a făcut voia tatălui său și s-a apucat de relele de mai înainte.

Să ne mai mirăm, deci, de ce-i bat copiii pe părinți; să ne mai mirăm de ce le fac fel de fel de necazuri. Ce merită acest tată? Nu e un ucigaș de copil? Iată de ce ajung copiii în blestem dumnezeiesc! Din cauza acestor părinți întunecați, orbi și rătăciți. Copiii care vin la biserică și învață credința adevărată nu ajung în pușcării, nu fac violuri, nu ajung bolnavi și prăpădiți. Sunt fericiți, au mulțumire sufletească și aduc părinților lor numai bucurii.

Dar iată, frați creștini, de unde pleacă răutățile. Iată care sunt autorii răului, la copii și la tineret. Să nu vă înșelați, căci nu vă spunem din capul nostru. Citiți cărțile sfinte ale bisericii și vedeți cum au trăit adevărații creștini ai Bisericii Ortodoxe.

Soră și frate creștin, dacă vrei să-ți mântuiești sufletul, nu asculta de gura lumii; ai apucat pe calea mântuirii, mergi cu îndrăzneală și cu fruntea sus pe această cale sfântă pe care au mers apostolii, martirii și mucenicii, moșii și strămoșii noștri. Pe aceștia îi fericește Mântuitorul când zice: „**Fericiți veți fi când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru Mine!**”

Auziți, când trebuie să ne bucurăm; când suntem ocărâți și prigoniți, căci atunci îndatorăm pe Dumnezeu să ne plătească, pentru că suferim și noi cum a suferit El. N-ascultați de gura lumii. Ascultând de gura lumii, omul din istorioara de mai sus și-a pierdut măgarul. Ascultând de gura lumii și făcând poftele ei, noi ne pierdem sufletul și trupul. Valoarea unui om se măsoară după voința lui. Voința este făcută de Dumnezeu pentru bine, dar omul nu ia aminte.

Luminarea voinței noastre se face prin studierea și cunoașterea mai bine a datoriilor noastre creștinești. Întărirea voinței se capătă prin practicarea virtuților, a faptelor bune. Cei care cedează patimilor își pierd libertatea, devin niște sclavi ai patimilor, lipsiți de curaj și răbdare. De aceea, Mântuitorul ne recomandă multă răbdare și spune: „**Întru răbdarea voastră vă veți mântui sufletele voastre.**”

Fără răbdare nu s-a mântuit nimeni. Când ne gândim la mulțimea martirilor, vedem că toți au trecut în veșnicie prin răbdare. De aceea, să ne rugăm și noi lui Dumnezeu să ne întărească în răbdare, în smerenie și ascultare de dreapta credință. Iată, lepădarea de credință e gata. Cartea sfântă spune că imediat după lepădare vine sfârșitul.

Să luăm aminte, așadar, că zadarnic e tot ce am făcut până acum, dacă ne lepădăm de credință chiar și numai atât cum a făcut Sfântul Petru; a spus numai ca nu-L cunoaște pe Iisus. E de ajuns să spui și să scrii că nu ești creștin sau că nu mergi la biserică, și te-ai ars pentru totdeauna. Așa spune Mântuitorul: „**Cine se leapădă de Mine înaintea oamenilor și Eu mă voi lepăda de el înaintea Tatălui Meu!**”. Examenul acesta se apropie. Să rugăm pe Dumnezeu cu lacrimi, cu metanii și cu căință tare ca să-l trecem cu bine.

Rugăciune

Doamne, Dumnezeul minunilor, Cel ce ai luminat ochii orbilor și ai făcut să vadă marea Ta iubire de oameni; deschide și ochii sufletelor noastre ca să putem vedea adevărul învățăturilor Tale. Cel ce ai deschis gura mutului și ai alungat demonul din el, deschide și gurile noastre, spre slava numelui Tău, ca și noi să-ți mulțumim, să-ți cântăm

și să Te preaslăvim, să Te mărturisim înaintea oamenilor pe Tine, Stăpânul și Împăratul nostru al creștinilor.

Alungă demonii de la zidirea mâinilor Tale, Doamne, și nu-i lăsa să ne mai facă să clevetim, să bârfim, să judecăm pe aproapele nostru. Pune, Doamne, pază gurii noastre și ușă de îngrădire împrejurul buzelor noastre. Amin.